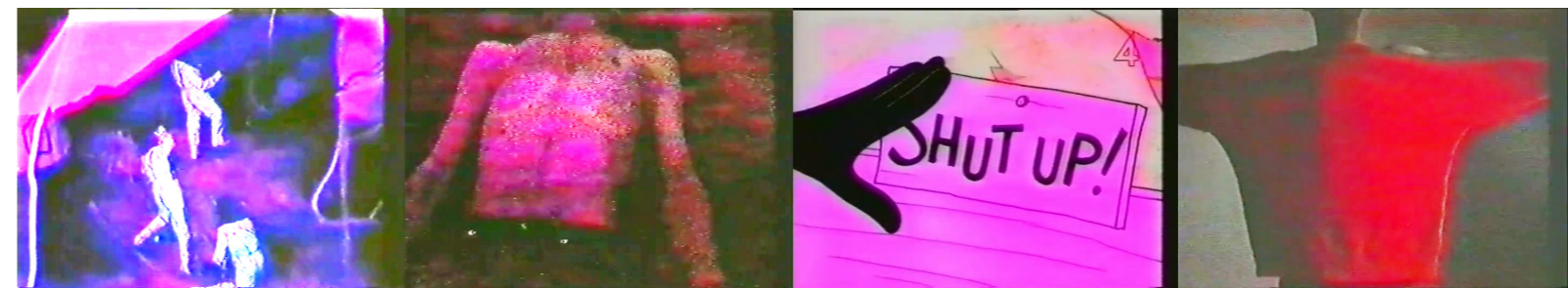

Stillbilder ur *Nu ja, m fl*

”A VA FAN” (i versaler); rosa bakgrund (eller videografisk färgstörning). Kvinna som röker i svartvit film. Blomma som blommar. Blomma som plockas. Textruta: ”jag ska bara köpa tidningen”; bild på okänt föremål; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning). Närbild på man som talar; grova videografiska störningar (flimmer, färger blöder, bilden rör sig upp och ned). Sekvens från attraktionsfilm(?) där ett tåg närmar sig en tunnel; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning). Två personer som dansar; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning). Sekvens från attraktionsfilm(?) där tåget åker in i tunneln; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning).

De första nio bilderna i Richard Vogels *Nu ja, m fl* (1996) är svåra att tyda, men tågets inträde i den mörka tunneln och klippet till en bild som troligtvis är filmad av Vogel själv, ger denna korta sekvens en inledningens karaktär. Tåget är (i) rörelse, cigaretterna, dansen och talet får tiden att gå. Blommorna blommar (föds, produceras) och plockas (dör, förbrukas). Det är en våldsam inledning, men en inledning till vad? En praktik? Ett arkiv? Oavsett så ”saknas något”. I den följande bilden ser vi människor som ser ut att vänta på något i ett bibliotek. Människor som står i ett bibliotek, en plats där skrift (tecken, information) samlas och distribueras. Människor som är i ett arkiv i dubbel bemärkelse. Dels statens, stadens, kommunens eller samhällets arkiv (biblioteket), men även Richard Vogels privata arkiv. En textskylt: ”någonting saknas”.

Vad är det som saknas? Filmskaparen möjligtvis. Han skriver in sig själv i filmen i och med nästkommande bild. I en halvbild, tagen snett bakifrån, ser vi Vogel sitta och läsa något – möjligtvis en tidning. Saknas det fortfarande något? Klipp till en bild inspelad från tv där två män utför en diffus aktivitet i en borgerlig hemmamiljö; sedan klipp till en bild på ljuspeglingar på en vägg; sedan ännu ett klipp till en kvinna som bär solglasögon och textskylten ”why am I right?”. Därefter Vogel igen, men nu sittandes framför en dator. Sedan följer en längre passage som består av klipp från diverse filmer, tv-program och privat material. Sedan återigen Vogel vid datorn. På ljudspåret hörs ljudet från en kassett som snabbspolas och en pratbubbla som säger ”gnäll” uppenbaras från elkontakten vi ser i bildens bakgrund.

Videotekniken gnäller och om materialet inte är tillräckligt så är det för mycket. Bristen och överflödet är konstant och simultant. Materialet är rikt i sin fattigdom och fattigt i sin rikedom. I denna ambivalenta miljö skriver filmskaparen in sig själv. I en bild ligger han med naken överkropp och en bildruta i dubbelexponering klipps in så att den inramas av filmskaparens bål. Men Vogel skriver här inte in sig i rollen som Silversurfaren som i *Silversurfarn*. Här är han utan mantel, underställ och gummistövlar. Utan roll. Han upptas helt och hållet, försvinner i materialet.

I filmens inledning hör vi följande replisksifte:

- Who are you, really?
- It really doesn't matter, does it?
- No.

Identiteten är oviktig, gränser suddas ut. Filmskaparen blir filmen. Filmerna blir filmskaparen. Filmerna skapar sig själv, den tänker, analyserar. Den tillåter vissa bilder, den stöter ifrån sig andra. Bildens status förblir instabil, ifrågasättbar, otillräcklig och överflödigt. Vogel negerar dessa ”svåra ställningstaganden som var och en måste göra”. ”¡Ya basta!”. Försöket, experimentet, essän: artikulationer som reartikuleras och reartikulationer som artikuleras. Försöket, experimentet, essän: ”This is just so I won't wake up at night... wondering”.